

Sygn. akt V KKN 322/98

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 22 listopada 2000 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie - Izba Karna na posiedzeniu w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SN Tomasz Grzegorzczuk

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2000 r.

sprawy **E. B.**

skazanego z art. 212 § 1 kk z 1969 r.

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Wojewódzkiego w S.

z dnia 5 lutego 1998 r., sygn. IV Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 29 września 1997 r., sygn. VI K [...]

oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.

U Z A S A D N I E N I E

Skarga kasacyjna w niniejszej sprawie stanowi jaskrawą próbę uczynienia z kasacji skargi III-cio instancyjnej, w której podważa się ustalenia faktyczne sądów ubierając ów zarzut w formę obrazy prawa. Kasacja zarzuca bowiem naruszenie art. 3 § 1 i 357 kpk z 1969 r. przez brak wszechstronnego rozważenia całości materiału sprawy i dowolne jakoby przyjęcie wartości zniszczonego mienia, nienależyte uwzględnienie faktu zgłoszenia o przestępstwie w stosunku do pokrzywdzonej przez żonę skazanego, odmówienie wiary wyjaśnieniom oskarżonego, co rzutować musiało w konsekwencji na treść wyroku. Tymczasem w uzasadnieniach sądów obu instancji przedstawiono argumenty dlaczego tak a nie inaczej ustalono wartość szkody przez co nie uznano czynu za wykroczenie lecz za przestępstwo, dlaczego nie dano wiary oskarżonemu, jakie znaczenie ma interweniowanie przez żonę skazanego na Policji przeciwko pokrzywdzonej (vide k. 159 – 161 i 184 – 185o), tyle tylko że oceny te i ustalenia są dla skazanego niekorzystne. Podstawą kasacji może być jedynie – poza uchybieniami wskazanymi w art. 388 d.kpk (art. 439 § 1 kpk) – rażące naruszenie prawa i to także, które w istotny sposób mogło wpłynąć na orzeczenie (art. 463 a d.kpk, art. 523 § 1 kpk). W żadnej mierze przedmiotem kasacji nie mogą być ustalenia faktyczne, a do tego zmierza niniejsza skarga. Wysuwa ona też zarzut obrazy art. 4 p 1 d.kpk, tj. swobodnej oceny dowodów ale jak wynika z jej uzasadnienia dowolność sędziów w tym zakresie ma polegać na tym, że odmówiono wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, choć korespondowały one z innymi dowodami. Jak wskazano jednak sądy przedstawiły dlaczego wyjaśnieniom tym i korespondującym z nimi dowodami wiary nie dają (k. 160 – 160a i 184a-185) i brak podstaw do uznania tych rozważań za dowolne, łamiące reguły logicznego rozumowania i wskazania wiedzy oraz doświadczenia życiowego. W tym stanie

rzeczy skarga niniejsza jest w sposób oczywisty bezzasadna i dlatego orzeczono jak na wstępie.

aw
f/jw